

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník III - Číslo 3

V Žatci dne 23. ledna 1948

Cena 3 Kčs

Některé problémy dneška ve světle vzpomínek na včerejšek

Ještě máme v živé paměti slavnostní okamžik našeho příchodu do Prahy ve dnech vítězství v květnu 1945.

Ještě slyšíme bouřlivý jásot, slavnostní vítání, vzpomínáme na velkolepý průvod Prahou, a na sliby, že na zahraniční vojáky bude vždy a všude pamatováno.

Vzpomínáme i na slavnostní vítání našich reemigrantů z Volyně a na ujišťování, že budou všichni dobře a rychle existenčně zajištěni.

Jsou to vzpomínky radostné a milé, zvláště když si k nim přimyslíme, co všechno předcházelo, než se zmíněné události staly skutečností.

Méně příjemné je však konstatování, že „ne samým chlebem živ bude člověk“ — a tím méně vzpomínkami — byl sebe krásnější. Život plynul a plyne nezadržitelně vpřed, každý den přináší nové nadšení, ale i nové starosti a nejrůznější problémy. A pro nás, volyňské Čechy a zahr. vojáky zvlášť. Bylo by zbytečné znovu zdůrazňovat výjimečnost našeho postavení a z toho plynoucí logické důsledky. Je však třeba znovu a znovu připomínat, že někteří lidé a některé úřady nechtějí nebo snad nemohou tento náš dočasně výjimečný stav pochopit a místo pomoci a podpory staví nám překážky a čími potíže. Nemyslíme, že je zvláště příjemnou věcí domáhat se při každé příležitosti nějaké výsady nebo výjimky z titulu tohoto zvláštního postavení nebo uplatňovat nároky z titulu zvláštních zásluh.

Je to mnohdy krajně nepříjemné a trapné, zvláště tam, kde je předem dán záporný poměr k zahraničním vojákům a reemigrantům tím, že se někdo obává, aby právem nepřišel o výhodu, které neoprávněně dosáhl třeba na úkor přednostního uchazeče.

To je u lidí. Proč je tomu však někdy i u úřadů, které snad mohou věc posoudit objektivně? Úřady tvoří sice také lidé — ale nikdo z nás přec nechce tvrdit a věřit, že by všichni měli shora uvedené důvody pro svůj negativní poměr k našim požadavkům. Vždyť ty požadavky jsou vždy plně odůvodněny, podloženy a nejsou nikdy přemrštěné. — Vždyť mnoho věcí nám připadalo tak samozřejmými, že jsme o ně nežádali v přesvědčení, že přece není možné, aby na to ti příslušní činitelé nepřišli sami.

A přece... (Pokrač. na str. 2. vlevo.)

Život vojenský v míru je život veselý

Předseda ÚNS Josef David:

Národní osvobození:

Jaké budou příští volby?

Předseda Ústavodárného Národního shromáždění Josef David navštívil Chrudim. Nejdříve promluvil na četné navštívěné schůzi legionářů z Chrudimi i okolí. Pak za účasti nejméně 1500 osob promluvil na veřejném projevu svolaném Národní frontou.

Ve své řeči zabýval se posledními vnitropolitickými a mezinárodními událostmi a delší část věnoval příštím volbám. Pokud jde o ně, zdůraznil zejména:

Především budeme novými volbami dokumentovat, že Československá republika žije myšlenkami a ideály demokracie. Naše vláda a my všichni těmito volbami vyjádříme, že se podřizujeme suverenní vůli lidu, který jest u nás základem vši moci ve státě. Těmito volbami znovu dokážeme, že se všichni chceme zařadit podle svobodného rozhodnutí lidu, podle rozhodnutí, které dá republice nové Národní shromáždění a podle jehož výsledku bude ustavena i nová vláda. To je velká věc, že neuznáváme princip lidovlády jen snad při slavnostních příležitostech, nýbrž, že právě při volbách a volbami dáváme našemu lidu

prakticky skutečnou možnost, aby projevil demokratickou cestou své mínění a své názory a zvolil si za své poslance muže a ženy, které počtí svou důvěrou a ti aby jeho jménem nesli odpovědnost za další zdárný vývoj republiky.

Chťel bych, jak mohu nejdůrazněji — pokračoval předseda ÚNS — připomenouti opětovně výzvy hlavy státu, že se nesmíme rozdělit a že nesmíme dát se rozdělit. Tato zásada platí také o volbách. Ani tady v pochopitelném volebním zápolení nesmíme překročit meze slušnosti a loyálnosti, nesmíme lehkomyšlně strhat mosty, jež mezi našimi stranami v zahraničí i doma tak nesnadně byly budovány. Zijeme teď v nebezpečném světě a já bych chtěl, aby mě slyšel všechny československý lid, když zdůrazňuji, že kdyby celý svět se rozdělil, my se nesmíme rozdělit a rozjet, my nesmíme opustit svoji spolupráci.

Jest pochopitelné, že každá strana chce, aby volby pro ni dopadly úspěšně. Bylo by však nesmírným ziskem

Majetek, zanechaný na Volyni byl sice reemigrační komisí oceněn — ale dosud se ani neví, podle jakého poměru rublu ke koruně nám bude proplacen. A národní pozemkový fond žádá na přidělení důrazně splacení 1. splátky — 10% celkové hodnoty.

Majetek na Volyni zanechaný byl oceňován nepoměrně nízkou. Půda nebyla oceněna vůbec. A oceňování přidělených usedlostí vol. Čechům doma ve vlasti dělo se tak, aby po odečtení té 20%ní slevy pro reemigranty zaplatili plnou hodnotu hosp. budov, inventáře a ovšem i půdy.

Zahraniční vojáci, kteří obdrželi přidělené půdy v pohraničí, nežádali a nežádají zaplacení za svou účast v boji o svobodu a nezávislost republiky. Vědí ale stejně dobře jako všichni v celé čs. republice, že to byli právě oni, kteří vytvořili předpoklady pro konfiskaci této jim přidělené půdy a proto považovali vždy za samozřejmé, že NPF, podle toho zhodnotí i jejich nárok na její nabytí za jiných podmínek než pro ty, kteří čekali mnohdy v klidu a bezpečí „až jak to dopadne“. A NPF vyřešil „velkoryse“ tuto otázku tak, že zhodnotil zahr. vojáky stejnými 20% jako reemigranty třeba z Kanady, kteří si za dobré dolary mohou svůj majetek prodat.

A nejbolestnější na tomto řešení je ta okolnost, že nebylo zvlášť pamatováno na ty, kteří životy svých živelů zaplatili již mnohonásobně vše, co se jim nyní přiděluje, že bylo zapomenuto vdov a sirotků po padlých.

Další naší draze zaplacenou zkušeností je nábytek, odkoupený v rámci prodejové akce OÚ a FNO. Nemluvě o velkých nesrovnalostech a rozdílech v cenách na různých místech u různých odhadních komisí a ve způsobu provádění odhadu, nemůžeme se ubránit dojmům, že právě vol. Čechům a zahrani. vojákům je nábytek oceňován tak, aby OÚ a FNO nepřišel o své i v tom případě, kdy je oceňování prováděno podle cen z r. 1938 a kdy jsou vyloženy důvody pro poskytnutí slevy. Tento dojem v nás utvrdilo několik konkrétních případů v Zatci, kdy byl vol. Čechům starý, různorodý, opotřebovaný nábytek odhadnut a prodán za nepoměrně vysokou cenu. Nemohl by OÚ a FNO vzít v úvahu, že vol. Češi a zahr. vojáci nemají žádných jiných vázaných vkladů, z kterých by mohli alespoň částečně tyto výlohy hradit, leda ty, které složili pro blaho celého národa a o jejichž uvolnění žádati jistě nebudou. Našími vázanými vklady jsou jen tisíce padlých otců, mužů, bratrů a sester, a těmito vklady platit nehodláme. Jejich památka je nám dražší, než starý, konfiskovaný nábytek OÚ a FNO, který jsme vlastně už kdysi zaplatili...

Nemohlo by být vzato v úvahu i to, že vol. Češi jak v důsledku válečných událostí, tak v důsledku reemigrace o nábytek přišli a nemohl by jim být poskytnut ve formě náhrady za utrpěné škody a ztráty? Velmi snadno. Jen více dobrě vůle a pochopení pro naši výjimečnou — snad jen dočasně — situaci, ze které nechceme téžít, ale kterou musíme zvládnout v zájmu vlastním i v zájmu urychlené konsolidace a normalizace poměrů všude tam, kde jsme našli nový domov.

J. ca.

pro celou republiku, kdybychom svůj nadcházející volební zápas dovedli vybojovat jako zápas idejí, vzdálený každého osobního napadání a každé nepočetnosti a kdybychom právě v době voleb dovedli udržet ducha české a československé svornosti mezi všemi stranami. Proto by náš volební zápas měl být velkou školou politické výchovy, kterou by v tomto předvolebním období prošlo všechno naše občanstvo, výchovy objektivní, pravdivé a věcné.

Prošim vás — zdůraznil dále předseda ÚNS — všechny lidi dobré vůle, nedejte se v těchto nadcházejících volbách se žádné strany strhnouti k vášni a nepředloženostem, protože také podle tohoto výsledku budeme souzeni v cizině u našich přátel a také u našich nepřátel.

Zachovejme si právě v těchto volbách, jak vždycky žádal Havlíček, po věst národa vzdělaného, pokročilého a uvdomělého a vykonáme volební akt s občanskou důstojností, která svědčí všem příslušníkům národa Masarykova a k níž nás také zavazují nezměrné oběti, které jsme přinesli v první i druhé světové válce, doma i za hranicemi. Udržme-li i přes volební boje ideu naší spolupráce, sejdem se pak tím lehčeji ve dnech, které přijdou po volbách, abychom mohli pokračovat dále v politice Národní fronty a v našem novém budování, zaměřeném k většímu štěstí celé naší krásné země a všeho jejího lidu!

Projev předsedy ÚNS byl vyslechnut s mimořádnou pozorností a doprovázen četnými souhlasnými projevy občanů všech stran Národní fronty.

Informujte se o voličských seznamech

— které jsou vyloženy do 31. t. m.

Stálé voličské seznamy, vyložené na MNV od 16. t. m., jsou matrikou osob, které podle platných právních předpisů jsou oprávněny vykonávat volební právo. Zápis do voličských seznamů je nezbytnou podmínkou k výkonu práva voliti do Národního shromáždění a do národních výborů.

Voličské seznamy se sestavují vždy na 3 roky. Každoročně se seznamy doplňují a opravují. Opravy, doplňování nebo nové sestavení provádějí národní výbory svými orgány, jimiž jsou: a) místní volební komise MNV, která seznamy sestavuje, doplňuje a opravuje, b) reklamační komise MNV, která rozhoduje o námítkách, podaných proti voličským seznamům a o přihláškách státních zaměstnanců, bydlících mimo území ČSR, a vyznačuje opravy podle těchto rozhodnutí, c) odvolací komise ONV, která rozhoduje o odvoláních, jež byla podána proti rozhodnutí reklamačních

komisí. Zřízení těchto komisí je podle zákona povinné a není tedy ponecháno úvaze národních výborů.

Místní, volební komise doplňují a opravují seznamy především na základě policejních přihlášek, kmenových listů pro výdej potravinových listků, hlášení, které jim podali správci matrik, hlášení okresních národních výborů a soudů o osobách odsouzených.

Kdo může být zapsán do voličských seznamů? a) Čs. státní občané české, slovenské nebo jiné slovanské národnosti nebo osoby, které jsou za takové považovány, b) které v den vyložení voličských seznamů dosáhly 18. roku věku a c) nejsou osobami, které se do seznamů nezapíší. Každý zapsaný musí splňovat v sobě všechny tyto podmínky současně. Jestliže někdo nemá v den vyložení voličských seznamů nepřetržitě 3 měsíce v obci pobyt, musí být o tom učiněna v seznamu poznámka.

Dva roky od odsunu Němců

Naše pohraničí je dnes již definitivně české a košický program stanovící počestění pohraničí byl splněn. Rovněž tak byl splněn osídlovací plán Gottwaldovy vlády. V pohraničí dnes žije přes 2,500.000 slovanských obyvatel a jen asi 145.000 Němců. Mnozí škarohlídové a pesimisté, nepřátelé naší lidově demokratické republiky šuškali, že odsunem Němců utrpí náš průmysl a celý hospodářský život. Nic takového se nestalo. Dnes pracuje v našem pohraničí v průmyslu 351.000 českých dělníků a úředníků. To jest důkazem, jak rychle bylo naše pohraničí českým a slovanským lidem osídleno.

Jisté je, že bylo třeba překonávat veliké překážky, ale ty byly po všech stránkách zvládnuty, takže můžeme říci, že i životní úroveň a bytová kultura nových osídlenců je na výši.

Prováděním správné populační politiky zvyšuje se populace a statistiky

nově narozených dětí dosahují vysokých čísel.

Byly často pronášeny domněnky, že v nově obsazených územích vzniknou liduprázdné prostory, což se také nestalo, a v mnoha okresích bylo docíleno většího počtu obyvatel, než tomu bylo v předválečných dobách. Velký počet reemigrantů z ciziny a ze SSSR přispěl skutečně velmi mnoho k rychlému osídlení pohraničí. Tento fakt nikdo nemůže popřít a osídlení pohraničí jeví se jistě před světovou veřejností jako nesmírný klad naší československé politiky.

Marie Vaňková, Dubčany č. 20, p. Libešice u Zátce, hledá svého syna Václava Vaňka, nar. 1919 v Rovně, který byl v roce 1941 v RA a bojoval u Charkova. Prosíme všechny, kdož by o něm něco věděli, zejména jeho přátele v Kanadě, ať piší na adresu výše uvedenou.

„Kurt je tedko taky Čech“

Němci, odsunutí z našeho státu, necítí se doma mezi svými nijak spokojenými. Myšlenkami jsou stále v onom kraji, kde si před lety nedovedli vážit svých minoritních vymožeností. Dnes sní o návratu a přibývající kručení žaludku nutí přemýšlet, jak by se sny daly uskutečnit.

V zimě jsou hladoví vlci nejmělejší a někteří odsunuti Němci svými skutky dokazují oprávněnost tohoto rčení.

J. H., nár. správce povoznictví ve Střekově, obdržel z Německa dopisnici, která je nejmýšlivnějším důkazem. Bývalá německá majitelka mu totiž m. j. píše (citujeme po nejnmutnější jazykové úpravě):

„Nepracujte mnoho! Stejně se vrátíte zpátky do Prahy a my přijdeme zase domů — to říkají všechny německé noviny a rozhlas. Máme stále hlad a já už byla „na černo“ v Teplicích, ale zavřeli mne na soudě. Dejte si pozor, až se Němci vrátí! Od nás nic nedostanete. Kurt už je v Teplicích. Má optovat. On je tedko taky Čech. Tak poklona —“

Takoví jsou a nebudou jiní. Kdo nevěří, ať se přijde podívat na zažloutlý německý lístek, polepený známkami, z nichž zmizela hlava bývalého Vládcce. Nevymizelo však ani zdaleka dědictví, které zanechal v pokřivených duších svých stoupenců. IS

Svobodné slovo, 10. ledna 1948:

Češi se navracejí z Rumunska

Před druhou etapou reemigrace rumunských krajanů

Reemigranti z Rumunska nejsou výjimkou mezi ostatními reemigranty. Vrátili se, když byla uveřejněna výzva: „Každý Čech a Slovák, který mluví česky nebo slovensky, může se vrátit do vlasti. Nemajetným zemědělcům se přidělí na dlouhodobé splátky 13 ha půdy, majetným stejná rozloha a kvalitní, kterou obdělávají v Rumunsku.“

První etapa reemigrace byla skončena. Je to 14.000 lidí, vesměs nemajetných, do té doby dělníků zemědělských, lesních a průmyslových. Před odchodem z Rumunska podpisovali revers, že jsou nemajetní a jdou do republiky námezdně pracovat.

Tito lidé udělali v Československu rozmanité zkušenosti. Některým se tu žije dobře, jiným hůř. Udělali podobné zkušenosti, jako reemigranti z Volyně, z Francie, Jugoslaviie a Rakouska. — Mnohde se na ně lidé dívají přezíravě, jinde se stávají předmětem málo vybíravé politicko-stranické agitace, někde nedostanou byty — třebaže v Rumun-

sku měli kde bydlet, ale jinde jsou vystěhováváni z bytů, do nichž se před časem nastěhovali. Jsou na tom o to hůře než my ostatní, že se tu nevyznají, neznají dobře naše předpisy a poměry. Tim více potřebují ochrany úřadů.

Nyní se jedná o druhou etapu reemigrace. V té budou s a mostatní zemědělci. V blízkých dnech odjede do Rumunska úředník, který bude jednat o úpravě majetkoprávních poměrů. Po podepsání příslušné úmluvy bude možno začít s repatriací krajanů druhé etapy, kterých je také asi 14.000. Nemůžeme dost důrazně položit lidem na srdce: Přivítejte reemigranty jako bratry, kteří šli na zkušenu do světa, postavte ke svému stolu židli pro ně a najdete ve svém slovníku vřidnou větu, kterou jim povíte! Jejich rody odešly na zkušenu před sto až sto šedesátí lety. Nyní chtějí znovu zastupit kořeny ve své staré vlasti. — Usmadněte jim to!

-vl- (Praha)

Opilí, lehkovážní a drzí řidiči motorových vozidel velkým nebezpečím

Více kázně a slušnosti na silnicích

Denně slyšíme o automobilových nehodách, které velmi často končí tragicky proto, že na silnicích se pohybuje za volantem mnoho individuí, která patří alespoň na krátkou dobu — do kriminálu —, aby si tam zopakovali pravidla jízdy.

Největším nebezpečím silnic jsou opilí, lehkovážní a drzí řidiči — zvláště nákladních vozů. Ti vám dovedou, i když nehoudu zavíní sami, ještě sprostě vynadat.

Riká se, že po účinku zlá rada a proto myslím, že z tohoto pravidla by se měly vyvozovat důsledky zvláště mezi řidiči motorových vozidel.

Je málo platné trestat takového výtečníka až když něco provede a zavíní případně i smrt jiných, ale bylo by třeba pranýřovat každý sebemenší

projev nekázně a neslušnosti na silnicích.

Jako třeba — řidič menšího nákladního vozu od pekařské firmy ze Žatce — poznávací značka C — ŽT — 404 (jméno bude uveřejněno po zjištění, zda se jedná o majitele vozu nebo jinou osobu), jede s největším klidem po levé straně silnice. Doháníte ho a dáváte signál, že ho hodláte předjet — ovšem že ne z pravé strany. Trvá to delší dobu a vypadá to, jako by váš stále opakovaný signál nebyl slyšen. Vjíždíte do zatáčky, jen tak že zahlédnete proti vám jedoucí vozy — a auto před vámi náhle zatočí doprava — a zastaví napříč silnicí!

Jen duchapřítomnost a bezvadné brzdy vás zachránily před jistou nehodou, která mohla mít dalekosáhlé

Jiří Rěbl-Volyňský:

Domove můj

Domove můj, země mých snů,
pohádka ve snech vytoužená,
kolikrát v útlém dětství svém
jsem u tebe být chtěl,
kolikrát ve svých dětských snech
jsem v pohádkách tě ztel
když k něžné hrudi rozechvěná
mou hlavu tiskla máti má,
a o tobě mi roztoužená
— (ta dobrá matka — česká žena) —
pohádky krásné vyprávěla,
zpeštěné kouzly, krásou vil...
Já naslouchal, já nedýchal,
k tobě jsem mysli zaletal
a o tobě jsem, vlasti, snil...

Pak po letech, co student zadumaný,
když samotěn jsem v škamně sedával,
na mapu hledival jsem v zadumání
po tobě, vlasti, toužil bez přestání
a myšlí zaletěl jsem tam,
kde bohumilij svatovitský chrám
se nebes týká pozlacenou věží...
Od mapy zrak svůj odrýval jsem ztěl
a nadělil se kojil jedinou,
že přijde den kýžený,
kdy rozloučím se navždy s rizinou
a znovuzrozen, omlazen a svěží
v tvé oběti se vrhnu, matko má...

A čas ten přišel jako náhlá bouře...
Já k tobě šel, zahalen dýmem, koufem...
provázen svistem min a rachocením děl...
Tebe jsem v dálece, matko drahá, ztel
na kříži rozpjatou,
v prach zašlapanou vrahou.
A tehdyš nejdražším mi byl,
domove jediný, můj drahý.
Já svíral chladnou zbraň
v hořící pomstou dlani,
na oltář tvůj jsem život vlastní nes,
v obět' jej dával tobě bez váhání,
jen abys ty byl znovu svoboden...

A stal se zázrak, o kterém jsem snil —
má vlast je volná, plná krásy, sil
a já v ní dlím, co volný, český syn.

O, vlasti má, ty matko vytoužená,
kolikrát v životě jsem o tobě já snil,
kolikrát v životě jsem pro tě pancem byl,
kolikrát klesal jsem a vstával zas,
když v boj mne znovu burcoval tvůj
a já šel zas...

Já k tobě šel, to byl můj cíl.
já nezoufal, já zvítězil...

16. I. 1948 v Podbořanech.

následky a nemilé dozvuky. Pro tentokrát končí touto úvahou, ale kdo zaručí, že tento výtečný šofer nezaviní třeba smrt automobilisty?

Tim to však ještě nekončí. Počkáte, až Vás proti vám jedoucí vozy minou, dáte signál, pomalu a opatrně předjíždíte napříč cesty stojící automobil, zastavíte a zeptáte se slušně, co se stalo. A výtečník vám z čista jasna hrubě, drze a sprostě vynadá, že se musíte stydět — ovšem za něho. Je jasné, že tím maskuje svou vinu, ale je méně jasné a pochopitelné, jak takový případ dostane auto do rukou a snad i řidičský průkaz. Nebo jezdi na černo?

Dejte si, automobilisté, pozor! Poznávací značka C—Žt—404! j. ca.

Volyňský Čech učitelem v horách

Děti dosud nevědí, co je loutkové divadlo

Ričky v Orlických horách... Do roku 1945 to byla ryze německá obec, dnes má asi sto třicet stálých obyvatelů. Je to třicet rodin Slováků, přistěhovalců z Rumunska, čtyři rodiny Němců a zbytek tvoří české rodiny, jež mají v rukou pilu, výrobu hraček, dva hostince a konsum. A pak tu je ještě dvě stě popisných čísel. Tyto domky ožívají od jara do pozdního podzímka hlasy lidí, na něž si už obyvatel Riček zvyklí. Jsou to desítky umělců z Prahy, členů spolku výtvarných umělců Mánes a lidé z mnoha českých měst, kteří si tyto domky najali a tráví v krásné krajině sobotní a nedělní chvíle odpočinku.

A tak byste řekli, že tu musí být také někde škola. A je. Školní budova je přepychová. Má tři velké, světlé učebny, všude parkety, a dva kabinet. A už je tu pan učitel. Mladý a sympatický, volyňský Čech, Anatol Peča. Nevybíral si po osvobození, když se vrátil z Německa, ale šel rád do tohoto ztraceného koutku Čech a dal se do práce. Je velmi těžká, i když školu navštěvuje jen sedmáct dětí: Slováci, Češi a Němci. Slovenské děti mají do školy přes dva kilometry a často nemohou přijít, protože silný vítr, zvaný „polák“, vane mnohdy až tři dny a je tak silný, že poráží i dospělé osoby.

Ptám se Anatola Peči na jeho práci. Vypravuje: Ve třídě mám tři postupné ročníky, složené z dětí různého stáří. Souvisí to s tím, že slovenské děti v Rumunsku školu vůbec nenavštěvovaly, proto ve druhém postupném ročníku sedí vedle sebe dítě sedmileté i třináctileté. Kdo učitelkou práci zná, ví, jaké jsou s tím potíže. O úrovni slovenských dětí mohu prohlásit, že je velmi dobrá, ale je na nich vidět, že žily trpký život v cizině, odkázány jen na matku a otce. A pro ně chci brzy zřídít kurs psaní, čtení a počítání. Většina dětí neví dosud, co je to loutkové divadlo, psal jsem na několik míst, zda by někdo mohl loutky upravit, ale marně. Potřeboval bych nutné knihy do žákovské knihovny. Skříní už mám — knihy žádné. Obec je chudá, stěží vyplácí správního komisaře. Nemám jedinou pomůcku k vyučování. Všechno po Němcích nenávratně zmizelo. Kolik je škol ve vnitrozemí, kde se valí spousty školních pomůcek, aniž by někdo po nich za celý rok sáhl.

Jsou to slova smutná a jistě by se dalo této škole nějak pomoci. Ale mladý volyňský Čech vypravuje dále, jak jej tato nouze o pomůcky a zejména o obrazy přivedla na myšlenku. Dohodil se s prof. Aloisem Fířárkem z Prahy, že až do Riček přijede se svou školou na zimní prázdniny, že ve škole namalují na stěny všechno, co bude v tomto směru potřebovat. Podají-li se tento krok, bude tato škola v Orlických horách asi jedinou školou, která něco podobného má.

František J. Den.

MUDr. Viktor Krámský:

O nemoci štítné žlázy a jak tuto nemoc předejít

Velice palčivým zdravotnickým problémem, který se týká zvláště našeho pohraničí, je nemoc, která vzniká nedostatkem jodu v našem organismu, zvanou strumou — vole (zduření štítné žlázy). Tato nemoc, tak rozšířená v naší republice a zvláště v pohraničí, nevyskytovala se skoro vůbec na Volyni, a proto volyňští Češi nejsou s vědomím následků vzniklých tímto onemocněním. Nezapomínejte, že u nás v Československu trpí na tuto nemoc každý čtvrtý občan. Svým článkem chceme vás seznámit nejen s touto nemocí, ale hlavně se způsoby, jak tomuto nebezpečí zabránit. Jelikož většina volyňských Čechů je usídlena v pohraničí, které jest jednou z největších oblastí postižených endemickou strumou, plně si uvědomují nebezpečí, které by mohlo vzniknout nevědomostí, a pokládám proto za svoji povinnost jako volyňský Čech, varovat všechny volyňské Čechy před tak velkým nebezpečím, které by mohlo ohrozit nejen naše zdraví, ale také zdraví naší dospívající mládeže a také by se odrazilo na našich příštích pokoleních.

Štítná žláza je pórovitá žláza, uložena na přední a postranní ploše krku, a pokud nevyvolala tlakových příznaků, není subjektivně na závadu. Zvláště venkovští obyvatelé si všimnou strumy teprve když je velmi značná. Štítná žláza obsahuje značné množství jodu, a to více než každý jiný orgán. Štítná žláza vychytává z krve jod a vytváří z něho hormon — tyroxin (slinná žláza — slina). Štítná žláza má velký vliv na výměnu látek v těle, na růst a vývoj těla. Z každodenní zkušenosti víme, že k životu potřebujeme potravu a vzduch. Život organismu tak závisí na těchto dvou věcech, že když některý z nich chybí, nastává pak brzo smrt. Oba procesy se souhrnně nazývají výměnou látek v živém těle. Jestliže zvětšení štítné žlázy je v nějakém kraji ve velkém měřítku — mluvíme o strumě endemické. U stálých obyvatelů tohoto kraje začíná reakce ve štítné žláze již v životě zárodkovém, po narození pokračuje a v době zralosti se chýčejně plně rozvine. Endemická

*

Účastníkům národního boje za osvobození

Osidlovací úřad a fond národní obnovy v Praze upozorňuje všechny účastníky národního boje za osvobození, kteří dosud nejsou národními správci a podali si prostřednictvím svých odbojových organizací nebo přímo u osidlovacího úřadu v Praze žádost za umístění, aby vyřízení této žádosti neurogovali. Pokud byly žádosti úplné, bude uchazeč v krátké době umístěn, v případě neúplné žádosti bude pak vyzván k doplnění své žádosti. Upozorňujeme, že se jedná o přednostní uchazeče, kteří si podali žádost do 31. prosince 1947.

struma není nemocí nakažlivou s člověka na člověka. Jsou však místa tak zamofená, že nikdo z obyvatel není strumy ušetřen. Více než 1/4 civilisovaného obyvatelstva má zvětšenou štítnou žlázu. Z toho asi 95% postižených si to neuvědomuje, jenom asi 5% postižených (5 mil.) má štítnou žlázu vyslovenou a hrubě viditelnou.

Jod se nachází v přírodě všude a nejvíce v moři — odkud se vypařuje do vzduchu a s deštěm přichází na pevninu do půdy a s půdy se dostává jod do pramenité vody, pak do rostlin a přes tyto pak do našeho organismu. S potravin nejvíce jodu obsahuje máslo, kdežto sádlo a umělé jedlé tuky jod vůbec neobsahují. Dále se jod nalézá ve šlupkách ovoce (více než v dužině). Mouka, rafinovaný cukr, hlazená rýže jsou vesměs potravinami umělými, zbavené jodu, jak rovněž i vařená a pak slévaná zelenina.

Osoby s normální štítnou žlázou mohou být postiženi strumou po přesídlení do kraje, kde je endemická struma (pohraničí), a naopak, lidé z takové krajiny po přesídlení do kraje, kde se struma nevyskytuje, mohou počínající strumu ztratit. Struma se vyskytne, když klesne poměrné množství jodu. Bez jodu normální činnost štítné žlázy není možná. Sociálně špatné podmínky, nedostatek slunečního světla, nedostatečné aneb nesprávné způsoby výživy, jakož i znečištění pitné vody se také uvádějí vedle nedostatku jodu jako podmínky pro vznik endemické strumy.

Dědičnost strumy prof. Charvát nepřipouští vůbec. Dle jeho názoru je každá endemická struma získaná v životě. Vystěhovali se rodiče ze zamofeného kraje, pak dítě narozené ve zdravém území strumu nedostane. Žádný kraj našeho státu není strumy prost. Ohroženým místem v Československu je vlastně pohraničí, kde jsou určité oblasti, ve kterých lidé snadno dostanou strumu a kde se tato struma udržuje již od nepaměti. V Čechách je nejvíce strumy v okresech: Karlovy Vary, Jáchymov, pak v přilehlém Krušnohoří, v Českém lese na Šumavě a v Podkrkonoší. Velmi intenzivně jsou postiženy okresy: loketský 70%, nejdecký, vejprtský 60%, českolipský 50%. Na Moravě okresy: valašsko-meziříčský, uherskobrodský, holešovský, na severu okresy: litovelský, moravsko-třebovský, zábřehský a boskovický.

Tato nebezpečná nemoc se může u našich volyňských Čechů předejít. Opakují — předejít se může odpovědnou a dosti jednoduchou jodovou profylaxií. Doporučuje se udržovat dvě cesty jodové profylaxe. Jednak profylaxe strumy na školách podáváním jodovazných tabletek a jednak všeobecnou profylaxi strumy jodovanou solí, a co je ještě důležité a já bych řekl bezpodmínečně: podrobiti jodové profylaxi všechny ženy těhot-

né a ženy kojící. Podávání jodovazných tabletek doporučuji začít již u dětí školou povinných, a to od prvního roku, t. j. od 6 let, a dávat tyto po dobu 6 školních let, t. j. do 12 let věku. Podávání jodu musí být systematické, nejlépe v tabletkách po 0,00005 kal. jodati. Tyto tabletky mají název Mikroiod a lze je dostat v každé lékárně, a podávají se po 1 aneb 2 tabletkách denně — podle tíže endemie. Takovou jodovou profilaxi počínající struma u dětí ve většině

případů vymizí a vzniku strumy se tak zabrání. Tablety by měly být přidělovány školními úřady na žádost učitelů, kteří by měli být pověřeni rozdělováním tabletek.

Profilaxe by se měla propagovat tiskem, přednáškami, rozhlasem, abychom zainteresovali nejširší veřejnost. Užitek přinese teprve spolupráce na poli lékařském, sociálním a hospodářském. Důsledně prováděna profilaxe vyplatí se státu nejen morálně, ale i hmotně.

„Volyňští krajané“

publikace dr. J. Folprechta

Každá publikace, každý nový článek v tisku věnovaný nám, volyňským Čechům pochopitelně nás zajímá. Takovou novou publikaci, jež nás jistě upoutá, je dra Josefa Folprechta „Volyňští krajané“.

Jméno dra Josefa Folprechta mnohým z nás je známo. Je to opravdový náš přítel. Je také znám i staršímu učitelstvu ze svého zájezdu do Polska, kdy jako ministerský školní rada navštívil řadu českých škol, přinášeje s sebou posilu učitelstvu, které tuto návštěvu hodnotilo jako zájem ČSR o volyňskou menšinu. Často i teď dr. Josef Folprecht píše články do „Svobodných novin“, do „Dneška“ i do „Věrné stráže“, vystupuje všude jako znalec a horlivý zastánce práv reemigrantů, zvláště nás, volyňských Čechů.

Jeho nová publikace „Volyňští krajané“, věnovaná nám, jest velmi zajímavou publikací, která by neměla chybět v žádné volyňské rodině. Autor stručně popisuje naši historii od roku 1867. Seznamuje čtenáře s dalším vývojem usídlování Čechů v Rusku, píše o svobodě náboženské, o neshodách mezi církvemi, věnuje pozornost českým ženám, zmiňuje se o škole na české Volyni.

Opravdu je to zábr historie naší Volyně, psaný pravdivě, s láskou k nám. Kapitola „Volyňští Čechové — bojovníci života i války“ končí takto:

„Nikdy nezklamali, ani nezklamou“. Nad touto větou každý z nás by se měl pozastavit a jednat tak, aby skutečně se nezpronevěřil mínění našeho vzácného přítele.

Článek dra Ondřeje Slováka „Volyňští Čechové v boji proti fašistické okupaci na Volyni“ jest věnován historii odbojového hnutí.

V publikaci jest článek Rudolfa Josefa „Volyňské hospodářství“. Jméno p. R. Josefa celé Volyni je také známo. Rolníkem je znám jako majitel rozsáh-

lých skladů hospodářských strojů v Zdobunově, veřejným pracovníkům jako dlouholetý předseda dozorců rady ČMS v Polsku, který mnohokrát předsedal na výročních valných schůzích a byl jedním z významných pracovníků Ústředí ČMS v Lucku. Za svou činnost ve prospěch naší menšiny byl nucen opustit Polsko. Při této příležitosti mnohý z nás si často vzpomíná na p. R. Josefa, jako na našeho oddaného přítele, výborného řečníka a zastánce práv naší menšiny. Publikace „Volyňští krajané“ jest psána objektivně, pravdivě, na základě ověřených pramenů. Dr. Josef Folprecht byl veden poctivou snahou říci něco naší široké veřejnosti o volyňských Čechích. Tohoto úkolu se autor výborně zhostil. Naši povinnosti je důkladně se seznámit s touto publikací, kterou můžeme za levnou cenu 18 Kčs objednat u knihkupce p. J. Foltíka v Podbořanech. Alexandr Křivka.

Budeme spolupracovat s ČUZ

Československý ústav zahraniční býval již za prvé republiky centrálou všech organizací pracujících pro krajanů v zahraničí, jakož i krajanů dlících v cizině. Z počátků plných dětských nemocí vyvinula se instituce hodná obdivu a úcty. Za druhé republiky přeměněn byl na Domovinu zahraničních krajanů a po krátkém trvání okupace byl ústav zkasírován prostřednictvím Národní rady a předseda dr. Auerhan zastřelen. Byl jsem dlouhý čas spolupracovníkem tohoto střediska zahraniční pomoci a mohu říci, že za daných okolností plnilo poslání dobře.

V obnovené republice obnoven byl i ČUZ za předsednictví dr. Karase, známého krajaňského pracovníka, kte-

Atomová doba

V. A. Růr.

Dejte jenom atomy,
do rukou zlým dětem;
oni nám pak ukáží,
jak zahýbat světem.

Navrtají zeměkouli —
voda nám z ní uteče,
slunko jasné rozpálí ji,
každý z nás se upeče.

Zůstanou jen mastné fleky,
na zemi, kde žil kdys lid,
nemocní a nemluvíata,
budou snad víc štěstí mít.

Přihlízejme nečinně —
kdo atomy tvoří,
uěme se zas němčině,
s jinou řečí každý shoří.

Udělejme konferenci,
sem tam dlouhou schůzi,
jsme přec všichni v jednom hrnci,
dočkejme se hrázy.

Diskuse a hádky své,
veďme dále prudce;
velkým lidem stane se,
kdo to umí krutce.

Strach a hrůza nahání nám,
atomová společnost;
na světě k těm vynálezům,
pěstujme jen netečnost.

rý později byl vystřídán slavným krajanem volyňským Věnceslavem Švihovským. Ze starých pracovníků zůstalo jich jen několik a za to přišla jich řada nových, mezi nimiž na prvním místě jmenovati sluší dr. Bedřicha Steinera, poslance ÚNS. Zástupci tohoto ústředí vypravili se před dvěma týdny do Zátce, aby po vzájemné výměně zkušeností navázali bližší a srdečný kontakt se Svazem Čechů z Volyně. Ve stanovenou hodinu však, ač byli pozváni všichni členové výboru a v místě schůze byla celá pražská delegace, členové výboru byli na místě jen čtyři. Během jednání dostavili se pak místopředsedové, bohužel bez předsedy.

Průběh schůze byl rušný a ukázal mnohé, čemu společnou práci bude moci být zabráněno. Budé spolupracováno tiskem, budou zástupci ve výborech, při zakládání odboček atd.

Výměna názorů byla věcná a jen někdy se nám zdálo, že větší bratr menšímu záviděl chalupu, kterou si postavil bez jeho pomoci a že by se u něj rád stal pánem. Až toto domnění pomine, pak nebude nic státi v cestě k práci, která potřebuje společného řízení, neboť jen tak splníme opravdově svoje povinnosti ke krajanům reemigrantům, krajanům v cizině a k milované a drahé vlasti ČSR.

Šumperk vzpomíná na zájezd Souboru vol. mládeže

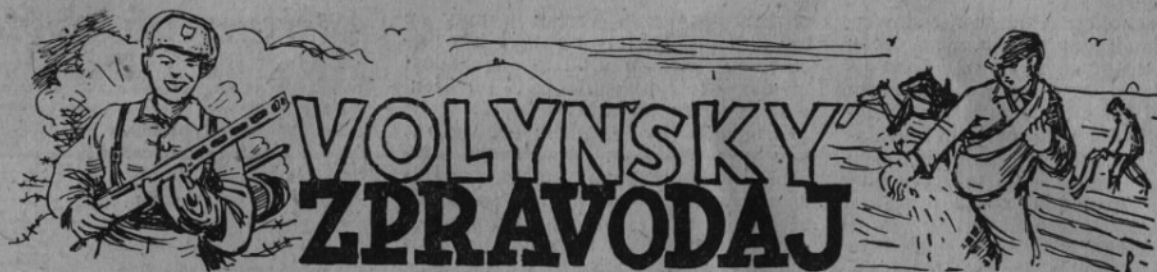
Nejradostnější odezvy mezi krajanů a místním obyvatelstvem zanechal tento nezapomenutelný zájezd. Velký ohlas zanechal tento projev slovanské vzájemnosti projevený skutkem. Největší obdiv vyvolal vedle celého Souboru mistr Libovický.

Předseda ONV p. Novotný a předseda legionářské obce br. Skoták posílá touto cestou svoje poděkování a přání, aby mládež na našem okrese ujala se podnětné myšlenky slovanské vzá-

jemnosti a organizovala u nás po celém okrese podobné večery. ONV slibuje i svou finanční podporu. Touto cestou se nejlépe dospěje k porozumění jedněch s druhými.

Por. V. Kondratiev.

N. B. Děkujeme ještě jednou bratru Kondratievovi, který po přípravném zájezdu br. Duška dovedl zainteresovati o podnik souboru celou krajaňskou veřejnost a celé město.

Zprávy svazu

Převezení pozůstatků padlých příslušníků čs. zahr. armády

Na náš dotaz a na časté dotazy pozůstalých po padlých, jejichž tělesné pozůstatky jsou dosud ve společných mohylách neb v jednotlivých hrobech na polském území, sděluje ministerstvo nár. obrany, že na národním hřbitově v Dukelském průsmyku mají být pohřbeni všichni padlí příslušníci čs. armády, kteří padli v bojích o tento průsmyk. Jejich tělesné pozůstatky budou v roce 1948 exhumovány a převezeny na uvedený hřbitov. Z polské strany přicházejí v úvahu hroby, které se nacházejí jižně od městečka Dukly, poblíž československých hranic. MNO má v úmyslu exhumovat i tyto hroby a tělesné pozůstatky padlých vojáků převézt na uvedený národní hřbitov. Čas exhumace není dosud určen. Jakmile k exhumacím dojde, je jisté, že budou provedeny odborným personálem pod úředním dozorem a nikomu z civilních osob nebude k této akci povolen přístup. MNO ujišťuje, že exhumace budou provedeny pietně, odborně a každý mrtvý bude identifikován v mezích daných možností. Přítomnost pozůstalých při této akci není žádoucí z důvodů mezistátních, technických, zdravotních a finančních.

J sme přesvědčeni, že toto stanovisko MNO je plně odůvodněno a že by přítomnost pozůstalých věci nesloužila.

Po dohotovení hřbitova bude slavnostní kolaudace celého díla. Tato slavnost bude včas oznámena a podle dalších možností bude umožněna účast širší veřejnosti.

Výplata osidlovacího příspěvku vol. Čechům. Oprávněným žadatelům z řad vol. Čechů nebyl v mnoha případech vyplacen osidlovací příspěvek jen z toho důvodu, že nepodalí včas přihlášku, aneb proto, že nastoupili do zaměstnání po stanovené lhůtě 30. dubna 1947. Svaz Čechů z Volyně podal proto na předsednictvo vlády žádost o povolení výjimky pro vol. Čechy a dodatečné proplacení osidlovacího příspěvku. K naší žádosti sděluje úřad předsednictva vlády, že byla postoupena věcně příslušnému ministerstvu vnitřní s doporučením, aby na náš požadavek byl vzat zřetel při projednávání novelisace zákona č. 250/46 Sb.

Voličské seznamy. Svaz Čechů z Volyně upozorňuje všechny krajanů, že od 16. do 31. ledna t. r. budou vyloženy u všech místních národních vý-

borů k veřejnému nahlédnutí a za účelem provedení reklamačního řízení voličské seznamy. Je v zájmu každého jednotlivce, aby se přesvědčil, zda je v těchto seznamech řádně zapsán a tím si zajistil volební právo, které přísluší každému vol. Čechu, který dnem 16. ledna 1948 překročil 18. rok svého věku a proti němuž není s hlediska nár. a polit. spolehlivosti opodstatněných námitek.

Členské příspěvky. Svaz Čechů z Volyně je finančně odkázán výhradně na členské příspěvky. Aby mohl plnit své povinnosti vůči členům, je třeba, aby i členové splnili svou povinnost a zaplatili členský příspěvek. Značný počet členů nezaplatil dosud příspěvek za r. 1946 a velká většina za r. 1947. Proto byly rozeslány připomínky se složenkami. V zájmu další úspěšné práce ústředí SČV obracíme se na všechny členy a žádáme, aby v nejbližší době vyrovnali částku, kterou dluhují. Apelujeme také na ty, kdo se dosud za členy nepřihlásili, aby tak učinili co nejdříve, a to ve vlastním zájmu.

Vyřizování korespondence. V poslední době dostává ústředí Svazu stovky dopisů denně. Je pochopitelné, že nemohou být obratem vyřízeny a že trvalo někdy delší dobu, než žadatel dostal odpověď. Bylo to hlavně proto, že Svaz přijímal denně osobní návštěvy a vyřizoval osobní intervence. Nyní jsou osobní návštěvy přijímány pouze v pondělí, ve středu a v pátek a proto bude i korespondence vyřizována s největším možným urychlením.

Potvrzení o konání vojenské služby v čs. zahr. armádě je doklad, který potřebuje každý zahr. voják, vdova neb pozůstalý po padlém. Toto potvrzení vydává MNO-Kleg, Praha-Karlín, Invalidovna, pavilon C. Žádejte o vydání tohoto potvrzení prostřednictvím SČV.

Výpis z rejstříku trestů obdrží každý vol. Čech u stát. zast. krajského soudu v Brně. SČV má předepsané tiskopisy žádostí a prohlášení k dispozici.

Všem odbočkám. Na četné dotazy odboček SČV stran členských příspěvků sdělujeme, že čl. příspěvky za uplynulé roky, t. j. 1946 a 1947, patří ústředí. Nemá-li odbočka dost finanč. prostředků na krytí výdajů, obdrží subvenci.

Přednostní právo — osvědčení podle § 8 zák. č. 255/46 Sb. Upozorňujeme všechny vol. Čechy, přísl. čs. zahr. armády, aby si podali urychleně žá-

doty o t. zv. přednostní právo — nebo osvědčení podle § 8 zák. č. 255/46 Sb. o účasti na národním boji za osvobození. Tiskopisy žádostí jsou k dispozici ve Svazu.

Přihlášky do seznamu reemigrantů. Svaz Čechů z Volyně rozeslal všem členům tiskopisy, jimiž se vol. Češi přihlašují u MSP do souhrnného seznamu reemigrantů z Volyně. Tato přihlašovací povinnost netýká se však všech vol. Čechů. Doporučujeme proto, aby každý dříve než vyplní přihlášku prostudoval pokyny uveřejněné ve Věrné stráž, roč. II., čís. 49 na str. 1 a v případě, že se ho přihlašovací povinnost netýká, přihlášku na min. soc. péče nepošlal. Také ti, kdo se již jednou přihlásili, nevyplňují tyto nové tiskopisy.

Besedy s reemigranty. Při besedě s reemigranty, konané v Krnově ve Slezsku bylo zjištěno, že ačkoliv bylo místo na osídlení asi 190 rodin v tomto okrese, přišlo sem asi 320 rodin a přicházejí stále další, zejména z řad volyňských Čechů. Při pomalé stavební obnově a nedostatku bytů v místech postižených válkou je ubytovací situace velmi neutěšená. Upozorňujeme proto, aby se další zájemci o osídlení již do okresu Krnov nestěhovali.

Krmivo pro dobytek. Vol. Češi, kteří nutně potřebují krmivo pro dobytek, necht' se obrátit se žádostí náležitě odůvodněnou, potvrzenou MNV na příslušné zemědělsko-technické oddělení ONV. V žádosti budiž uvedeno, že jde o reemigranta z Volyně, kolik kusů dobytka vlastní a kdy a jak byl osídlen. — Podle sdělení Svazu pro hosp. obilím v Praze budou žádosti vol. Čechů vyřizovány přednostně.

Film o reemigraci vol. Čechů

Dne 21. I. 1948 byl předveden po úpravě a sestřihu „krátký film“ reemigrace volyňských Čechů, který zanedlouho bude promítán na našich plátcích. Předvedení se zúčastnili důstojníci MNO, zástupci MSP a náš zástupce škt. Jar. Kozák. Film je velmi zdařilý. Svaz Čechů z Volyně tímto vzdává dík Českosl. filmové společnosti „krátký film“ a také pp. Josefu Trutnerovi (režiséru), Josefu Peškovi (kamera), a Janu Chaloupkovi (střih).

Poděkování. Svaz Čechů z Volyně děkuje srdečně p. škt. ing. Jar. Kozákovi za dar 30 polských knih pro knihovnu Svazu.

Dar sirotkům v Dětském domově v Zatci. Divise ČSČK pro Čechy (Praha) věnovala Dětskému domovu pro vol. sirotky v Zatci 120 kg konserv (slepičí polévka a oves. vločky). Zásilku předal 10. I. 1948 škt. Kozák. Děkujeme ČSČK co nejsrdečněji a prosíme, aby na vol. sirotky ani v budoucnosti nebylo zapomínáno.

Pozdrav od vol. krajanů z Kanady. Dr. Frant. Karas, vrch. odb. rada min. inf., který je na služební cestě mezi krajanů v Kanadě, zaslal všem vol. Čechům spolu s vol. krajanů v Kanadě upřímný pozdrav.

Dary na Malinský fond

Dne 11. ledna t. r. konala se svatba sl. Marie Hryzbičové z Deštnice, okr. Zatec, s br. Josefem Jaklem ze Zboží, okr. Dvůr Králové. A jak se již stalo o volyňských svatbách krásným zvykem a takřka pravidlem — bylo vybráno na sociální fond Svazu Čechů z Volyně pro podporu vdov a sirotek po padlých vol. Češích 2.720 Kčs. Vyjadřujeme touto cestou všem dárcům srdečné díky a milým mladým novomanželům přejeme do dalšího života to nejlepší.

Na malinský fond vědoval 300 Kčs br. Václav Hora a 100 Kčs br. Václav Kubišta z Blišan. Děkujeme.

Dne 7. ledna 1948 v Dolní Dlouhé Louče o svatbě p. Václava Příbyla a slečny Věry Dobré bylo sebráno V. Polívkou na podnět ženichových rodičů 1.110 Kčs na Malinský fond. — Zvláštní amatérskou skupinou při představení s kozlem bylo vybráno 594 Kčs. — Při licitacím prodeji flašinetu p. Fialou sebráno 73 Kčs. — Celkem 1.777 Kčs. Všem dárcům upřímně děkuji. V. Polívka.

Na svatbě p. Miroslava Macka (17. I. 1948) z Podbořan a sl. Anny Maurové bylo na podnět p. Josefa Tomana vybráno ve prospěch odbočky SČV v Podbořanech 650 Kčs.

405.918 Kčs

190.616 Kčs vyplaceno na hotovosti na podporách, 103.000 Kčs vázáno a 102.302,— předáno Svazu Čechů z Volyně spolu s 10.000 Kčs na pomník v Českém Malíně na Moravě. Celkem 405.918 Kčs soustředil Kruh přátel volyňských Čechů od r. 1945 na sociální účely k uctění Českého Malína. Korunka ke korunce a vzniklo zde dílo, které přátelé Volyňských spolu s volyňským bratrstvem vykonali na poli sociálním. Jsou to suchá data z protokolu o předání a málokdo se pozastaví nad těmito suchými číslicemi, které tomu, jenž toto dílo založil, vypráví o krušných začátcích v Libuši v Prahy, kde bylo konáno první srdečné uvítání za účasti hudby III. brigády řízené br. Zidlickým, a nynějšího pražského arcibiskupa Josefa Berana. Tam byl položen základ částkou 30.000 Kčs, která byla věnována přítomnými na oběti války. V květnu 1945 počal v Libuši pracovat KPVC a s ním i t. zv. Malinský fond. Příchodem do Zatece se činnost rozrůstala z podniků a

příspěvků. V roce 1945 vyplaceno potřebným 5.040 Kčs, r. 1946 31.360 Kčs a v roce, kdy se začaly vracet rodiny z Volyně, již 154.216 Kčs. Rychlými pomoci studentům, vdovám a jiným potřebným vykonal Malinský fond své poslání více jak dobře.

Při včlenění Kruhu přátel do Svazu bylo také usneseno, aby Malinský fond převzal Svaz. Předal jsem proto vše a rád a jen s jedním přáním, aby Svaz při svých velkých možnostech vybudoval z Malinského fondu dílo, které by opravdu sloužilo velké rodině volyňských bratří, zejména pak volyňským studentům, naději to krajanů, aby byl opravdovým otcem a ne otčím, tak jak se ukázalo v prvních třech měsících převzetí, kdy studijní podporu nedostal ani jeden potřebný. Jen z toho důvodu, že žádosti se třetí měsíc prošetřují.

Všem, kteří jakýmkoliv způsobem přispěli Malinskému fondu, z řad čtenářů Věrné stráže neb z přátel, vzdávám srdečné Bůh zaplat. Darců bylo mnoho malých i větších, dopisy, které dárky provázeli, byly mi posilou v této práci a také jedinou odměnou. Vědomí dobrého skutku nechť je hřeje po celý život. Sám pak při rozdávání mnohdy viděl jsem zářící oči a rozjasněnou tvář, která mluvila více než slova díků.

V roce 1947 podařilo se mi vybudovat Studentské domovy volyňské mládeže pro 7 studentů, kde však dnes již je 63 studentů. A v těchto Domovech rozzáříte oči potřebných, když jim pošlete třeba malou částku spolu s předplatným s poznámkou: „Pro Studentské domovy.“ A věřím, že takových se najde hodně!

J. Dušek,
předseda KPVC v Zatci.

Budujeme sociální fond

Volyňští Češi, kteří nesli na svých bedrech tíživé následky války a kteří zakusili všechny strasti, jež válka přináší, mají pochopení pro potřeby těch, na něž toto břímě dolehlo nejtíže — invalidy, vdovy, sirotky a pozůstalé po padlých.

Poučujícím důkazem pravdivosti tohoto tvrzení je skutečnost, že při každé příležitosti, když se sejdou volyňští Češi, ať v užším, rodinném nebo širším příbuzenském kruhu, aby oslavili nějakou rodinnou událost — většinou svatbu nebo křtiny — pamatují alespoň peněžitou sbírkou na ty, kteří někdo z rodiny ztratili — většinou živitele — a v důsledku toho se ocitli v těžkých životních poměrech.

Byl jsem náhodou na takové malé, rodinné slavnosti jako host u kamaráda z fronty — br. Václava Prokúška z Hrušovan, okr. Litoměřice. Hlubokým dojmem zapůsobilo na mne, že vol. Češi chápou tuto pomoc těm nejpotřebnějším ne jako dobrý skutek, ale jako svou povinnost a mravní závazek. Mimoděk vznikají v takové chvíli zahořklé myšlenky, proč třeba Národní pozemkový fond nechápe takto mravní závazek vůči nim a proč ve směrnicích o slevěch při úhradě za přidělený konfiskovaný majetek není o nich ani zmínky.

Nebo proč fond národní obnovy při prodeji konfiskovaného bytového zařízení postupuje vůči nim stejně jako vůči ostatním, kteří mají daleko větší možnosti a daleko menší zásluhy. A je zarážející, na kolik překážek narážejí právě tito nejvíce postižení z našich řad při uplatňování svých velmi skrovných nároků a požadavků. Charakteristickým je tento případ, který se udal v Blišanech, okr. Podbořany. Paní Jefábkové, vdově po padlém přísl. zahr. armády byl přidělen domek, ve kterém byl dobrý, nový nábytek. Panu předsedovi MNV se však tento nábytek zalíbil a proto si ho odvezl a vdově přidělil nábytek starý a opotřebovaný — ze skladu. To vše se událo, když jmenovaná již v domku bydlela. Potom se říká, že vol. Češi to nebo ono. Takovou hanebnost by hned tak někdo nedokázal. Na to mají licenci jiní páni — ale ne vol. Češi a zahrani. vojáci, kteří jsou si vědomi, za co všechno vdčíme těm, jejichž živitelé, otcové, manželé a bratři obětovali životy — abychom my všichni mohli v klidu a pokoji pracovat a budovat svobodnou republiku a šťastnější budoucnost.

Jest si proto opravdu přáti, aby tento chválný zvyk sbírek na sociální účely Svazu Čechů z Volyně se stal tradicí a krásným dovršením každé rodinné slavnosti.

Sbírka na křtinách u br. Prokúška, provedená iniciativním kmotrem bratrem Roblem, invalidou, vynesla 1.550 Kčs. Všem dárcům tímto srdečně děkujeme a prosíme o následování.

Silný sociální fond Svazu Čechů z Volyně pomůže zmírnit bolest a utrpení mnoha těch, jimž tolik vdčíme. J. ca.

Z odboček

Svazu Čechů z Volyně, odbočka v Praze, srdečně blahopřání a mnoho zdaru v novém roce přeji Volyňáci z Českého Dubu — domova pro přestěhované. Současně děkujeme Vám za pohostění na svátku vánoční, které jsme obdrželi od Svazu Čechů z Volyně, odbočky v Praze. Víno a dorty (bylo věnováno 10 litrů, 3 dorty a knihy), které nám rozdělila sestra A. Levická a E. Otmárová ze Zdobnova byly výborné, pochutnali jsme si a utvořili nám krásnou náladu. Prosíme, abyste na nás v Českém Dubě nezapomínali. S pozdravem

13 Volyňáků a 22 Volyňáček.

Volyňští krajané v Praze se opět dobře pobavili o Silvestra, když se přidružili k zábavě, pořádané Československým zahraničním klubem v Praze, v budově Mánes. Opět nebylo zapomenuto dobrých skutků a pro strádající volyňské děti bylo krajanů vybráno Kčs 500,—. Všem dárcům srdečné díky. J. Mec.

Zprávy redakce a administrace

Od redakce: Dostáváme celou řadu dopisů, stížností a udání, kde chybi podpis pisatele. Je samozřejmé, že takové zprávy, třeba i pravdivé, nemůžeme při nejlepší vůli uveřejnit. Chcete-li proto, aby vaše zpráva byla uveřejněna, podepište se plným jménem a udejte přesnou adresu.

Administrace Věrné stráže upozorňuje ctěné odběratele že vzhledem k tomu, že zvýšila počet stran našeho časopisu, byla také nucena poněkud zvýšit předplatné. Předplatné na celý rok je stanoveno na 150 Kčs, cena jednotlivého čísla v drobném prodeji na 3 Kčs.

Ještě dnes si prohlédněte voličské seznamy, které jsou vyvěšeny na MNV. V případě, že nejste tam zapsáni, reklamujte, aby se tak stalo. Lhůta k podání reklamace je do 31. ledna 1948. Jinak byste ztratili možnost zúčastnit se voleb. Všimněte si též, jsou-li zapsáni vaši známí a mají-li udáno správně své jméno a datum narození. Také dejte pozor, není-li zapsán někdo, kdo volebního práva nemá. Je to vaše povinnost jako pravoplatných občanů republiky Československé.

Naše práva a povinnosti Výzva k provádění nového zákona o myslivosti

V těchto dnech vychází ve Sbírce zákonů a nařízení nový zákon o myslivosti, který nabývá účinnosti dne 1. ledna 1948. Podle § 62 tohoto zákona se zrušují všechny honební pachtovní smlouvy na celém území Československé republiky, uzavřené před 31. prosincem 1945, a všechny pachtovní honební smlouvy uzavřené před 31. prosincem 1946 v obcích, které byly v roce 1938 obsazeny cizí mocí (t. j. v t. zv. pohraničí), usnese-li se na zrušení takových smluv valné shromáždění honebního společenstva do 30 dnů ode dne počátku účinnosti tohoto zákona. Zrušení shora uvedených smluv závisí tedy od rozhodnutí valného shromáždění honebního společenstva. Honební společenstvo musí však rozhodnout ve stanovené lhůtě, t. j. do 31. ledna 1948. Záleží tedy na honebních společenstvech, aby věas o platnosti takových smluv rozhodla.

Na Slovensku vykonávají až do sestavení honebních společenstev působnost honebních společenstev místní národní výbory a proto na Slovensku záleží na nich, aby o další platnosti zmíněných smluv rozhodly.

Pokud jde o zemi Českou a Moravskoslezskou, upozorňuje se, že je třeba ihned přetvořit dosavadní honební společenstva podle nového zákona o myslivosti. Členy honebního společenstva na rozdíl od dosavadních ustanovení mohou být pouze vlastníci honebních pozemků, tedy nikoliv vlastníci domů, domků a oplocených zahrad a zahrádek, pokud snad ovšem nejsou současně vlastníky honebních pozemků. Vlastníci pozemků nehonebních nejsou tedy nadále členy honebního společenstva a nebudou proto o další platnosti honebních pachtovních smluv shora uvedených rozhodovat.

Předsedové MNV jsou povinni ihned svolat valné shromáždění honebních společenstev, aby se podle nového zákona nově ustavila a rozhodla o další platnosti honebních pachtovních smluv. O svolání valného shromáždění honebního společenstva musí být jeho členové správně vyhláškou na úřední obecní desce 7 dní předem. Ve vyhlášce musí být uveden předmet jednání, místo a doba schů-

ze, které nutno stanovit mimo pracovní dobu v místě obvyklou. Členy honebního společenstva ze sousedních obcí jest spraviti zvláštní vyhláškou v těchto obcích.

Valné shromáždění je schopno se usnášet za přítomnosti nejméně poloviny členů honebního společenstva. Nesejde-li se polovina členů po uplynutí 1 hodiny od stanoveného začátku valného shromáždění, může se toto platně usnášet za jakéhokoli počtu přítomných členů. Každý člen honebního společenstva má jeden hlas. Hlasuje se lístky nebo akla-mací, vysloví-li se pro to dvě třetiny přítomných členů honebního společenstva. Valné shromáždění honebního společenstva rozhoduje nadpoloviční většinou přítomných členů. Hlasovati smějí jenom členové. Upozorňuje se, že honební pozemky v obvodu jedné obce, pokud nenáleží k vlastní honitbě nebo oboře, tvoří společenstevní honitbu, jsou-li souvislé a mají-li nejméně 150 ha honební plochy. Podle dosavadních ustanovení byla nejnižší výměra stanovena na 200 ha, takže nyní dojde v některých obcích po prvé k ustavení honebních společenstev a volbě honebního starosty a výboru. Honební výbor se skládá z předsedy, jeho zástupce a dalších 5 členů a ze svého středu zvolí pak zapisovatele a pokladníka. Výsledek volby a každé jiné usnesení valného shromáždění honebního společenstva musí být veřejně vyhlášeno po dobu 15 dnů na úřední obecní desce a oznámeno ONV. Každý člen honebního společenstva může podat rovněž do 15 dnů ode dne vyhlášení výsledku volby nebo vyhlášení jiného usnesení valného shromáždění stížnost u ONV.

Poněvadž — jak již bylo v úvodu tohoto článku zdůrazněno — by nebylo možno po 31. lednu 1948 se usnášet na zrušení honební pachtovní smlouvy, ukládá se důrazně předsedům MNV, aby ihned pořídili za spolupráce dosavadního honebního výboru seznam členů honebního společenstva a svolali valné shromáždění k provedení voleb, honebního starosty a výboru a k rozhodnutí o případném zrušení honebních pachtovních smluv shora zmíněných. TMZ.

Kulturní hlídka

Tak to má být

Dne 10. I. 1948 sehrál ochotnický kroužek UMDC v Tvršicích veselohru „Honba za štěstím“ od J. Dolského.

O samotné hře by snad ani nestálo za to psát; je to komedie, jakých má literatura mnoho. Důležitý fakt je jiný a v tom Tvršice zatím vedou! Zapojili se zde naši z Volyně do kulturní práce společně s místními bez ohledu na politickou příslušnost a ve hře samé velmi čestně obstáli. Pro zajímavost uvádím, jak byla hra obsazena: otec — p. Fr. Češka (místní Čech), matka — sl. Žeňa Linhartová (vol. Češka), dcera — sl. Alena Milerová (vol. Češka), strýc — p. Fr. Valenta (míst. Čech), služebná — sl. L. Svítková (vol. Češka), čeledín — p. J. Šafář (vol. Čech), ženichové — p. Mírek Ploc (míst. Čech) a p. Jaroslav Kunc

(vol. Čech), žebrák — p. Láda Myška (míst. Čech).

A další raritou byla režie dvou režisérů: pí Zofie Milerové (vol. Češka) a p. Josefa Ploce (místní Čech), jež se svorně a s porozuměním zhostili úkolu a možno jim přáti: jen tak dál! Kdybychom to vzali „stranicky“ — byla by to celá Národní fronta!! Nikdo se neptal druhého kým je a tak se jediné mohlo podařit za velmi těžkých podmínek tento krásný večer. Jedině spoluprací nás všech si uděláme takovou vesničku, jakou budeme chtít. Ptám se, kdo následoval Tvršice? Pište nám do VS, kde se zapojíte do kulturní činnosti v ČSR. Nenechte běžet dny a měsíce nečinně. Ovšem, Tvršice by mohly mít také svou kapelu, hudebníci mají dost a kapelníka také, jen trochu více iniciativy se strany pp. hudebníků. Pak kulturní dům a bude to jako na Volyni. Ze úspěch byl, svědčí to, že si obecenstvo žádalo opakování. Ovšem tito pracovní vybrali nový kus k sehrání.

Vl. Libovický.

Co řekli v rozhlase

„Masaryk za starých časů mluvil na př. o politice jako o vědě a umění. Je-li však politika vědou, je třeba se jí učit a studovat. — Masaryk sám pro toto studium dával podrobný návod. Jak to, že každý z nás rozumí politice bez učení a studia a poučuje presidenta a předsedu vlády, co by měli dělat a jak by měli dělat a jak by měli dělat zážraky?“

„Přidávají tituly lidem na ceně? Stoupá jejich hodnota vnitřní a dokonce i vnější s mohutným titulem? Přemýšlejte o této československé zvláštnosti. Vítám, že naše čs. hutě již v titulech začaly dělat pořádek.“

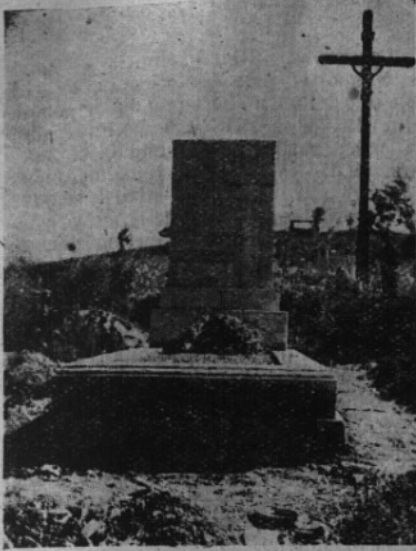
„Náš veliký člověk žádných přízvisek nepotřeboval a jeho jméno Masaryk samo znamenalo člověka i jeho program. Tento program byl programem velikého, ale při tom skromného člověka.“

Ing. J. Teindl: O zapomenuté ctnosti.

Společně oslavy 30. výročí založení Rudé armády a výročí bitev u Sokolova a Bachmače. Podle usnesení vlády budou oficiální oslavy pětiletého výročí boje o Sokolovo připadající na den 8. března 1948 sloučeny v programový celek s oslavami 30. výročí založení Rudé armády (23. února 1948) a 30. výročí bitvy u Bachmače (9. března 1948), a to takovým způsobem, aby se vhodnou organizací a přípravou těchto oslav s důrazem na myšlenku brannosti a myšlenku československo-sovětského spojení, jakož i historická souvislost prvního a druhého národního boje za svobodu. Oslavy připravuje meziministerský výbor, složený ze zástupců úřadu předsednictva vlády, ministerstva informací, školství a osvěty, národní obrany a vnitra. IS

Farní úřad církve pravoslavné v Litoměřicích, Horova ul. č. 9, oznamuje, že od ledna t. r. zahájila činnost duchovní správa pravoslavné církve pro okr. Litoměřice.

In memoriam

Pplk. Ludvík Engel

Narodil se 14. VIII. 1912 v Českých Budějovicích. Po skončení střední školy vstoupil do vojenské akademie, kterou absolvoval v roce 1938 s velmi dobrým prospěchem. Po obsazení republiky v roce 1939 se ocitl v Krakově, v první čs. vojenské skupině. Z Polska přes SSSR se dostal na Střední východ a vyznamenal se v bojích o Tobruk. V roce 1943 přijel do SSSR a zúčastnil se všech bojů 1. čs. sboru. U Dukly konal službu zpravodajského důstájnka sboru, na Slovensku velel III. pěšímu praporu. Po průlomu německé obrany na čáře Svidník Stropkov, kde se osvědčil jako jeden z nejschopnějších bojových velitelů, padl ve Vázi 29. I. 1945. V osobě pplk. Engla ztratila naše armáda velmi nadějnýho důstojníka a bojovníka. Byl vyznamenán Řádem Rudé Hvězdy, čs. válečným křížem a čs. medailí za chrabrost.

Staré Teremno vzpomíná na své padlé, kteří položili své životy za lepší budoucnost našeho národa.

Věříme, že Vaše oběti nebyly marné.

Josef Janeček,
Antonín Krupka,
Josef Vokráčka,
Václav Jarolímek,
Josef Průša,
Josef Nechanický,
Bohuslav Řeháček,
Antonín Prošek,
Josef Novák.

Spolubojovníci.

Vzpomínáme na Antonína Štecha. Bratr Štech narodil se r. 1919 v Kralupích a byl bojovníkem od r. 1941 v RA. Bojoval v Pinských Blatech a padl do německého zajetí, kde pobyl 2 roky. Byl nemocen, ale pak se mu podařilo uprchnout a skrýval se až do příchodu čs. armády na Volyn. Přihlásil se do čs. jednotky, kde sloužil jako kulometčí. Teprve pod Duklou padl, aniž

se dočkal svobody své vlasti, za kterou se obětoval. Vzpomínají jej: bratři, sestry a jeho staříčka matka.

Zemřel dobrý volyňský Čech. Dne 17. prosince 1947 o 3. hod. ve Vitčicích na Podbořansku zemřel poštovní úředník Josef Židlický z Kupičova. Pohřben byl v Zatci za účasti svých poštovních kolegů, legionářů, svých přátel a za vojenských poct. Jeho pohřeb byl prostý, proslovy bratří Miky, Duška a Židlického ml. byly prosté a dojemné. Mnohé oko zaslzelo a srdce se otfásló, když mladý život hrdinného volyňského bratra byl vrácen matce zemi. Zamřel se obzor rodičů, kteří ztráceli jediného syna, zaplakali mnozí z Kupičova a zjihly zraky pošťáků, kteří stáli nad jeho hrobem. Vždyť odcházal člověk ušlechtilý, skromný, který vlasti obětoval vše.

Když se bratr Josef Židlický vrátil do vlasti se Svobodovou armádou, byl přijat do poštovních služeb. V Zatci na pošt. úřadě byl vážen a byl upřímným kamarádem všem. Vážen byl i v obci, kde s vypětím všech sil opatroval usedlost pro své rodiče. Válku přečkal, svobody se dočkal, ale tělo nevydrželo následky válečných útrap a podlehlo. Přinášíme jeho krátký životopis:

Josef Židlický, nar. 22. VII. 1922 v Kupičově byl synem venkovského kapelníka. Hned z mládí projevoval nadání k hudbě. Jako chlapec hrával již na křídlovku v kapele. Byl nadšeným a uvědoměným vlastencem. Nenáviděl zotročovatele a miloval svou vlast. Již v roce 1939 přihlašuje se do skupiny čs. letců v Kvasilově pod vedením škpt. Lišky a chce odejet na frontu. Z rodinných důvodů byl nucen zůstat doma.

Přihlásil se potom dobrovolně do čs. sam. arm. sboru v SSSR, kde sloužil jako radiista při štábu. Byl celou válku na frontě, vpředu. Nebyl protekčním dítětem a o jeho zásluhách svědčí řada vyznamenání, jako Čs. vál. kříž 1939, „Za zásluhy“, „Za chrabrost“ a jiné. Byl vyznamenán také sovětským velením štítkem „Otličnyj svjazist“ za zásluhy v bojích. Byl odvážný, vytrvalý, celou zimu ležel ve sněhu, na frontách, následkem čehož onemocněl. Nemoc vlekoucí se ještě z fronty jej zklátila do hrobu.

Budiž mu česká země lehkou a v našich srdcích buď mu věčná paměť.
J. Dk.

Dne 6. I. 1948 zemřel ve Vitčicích, okr. Chomutov, Josef Kučeřík, nar. 12. IX. 1875 v Semidubech, okr. Verba na Volyni. Pohřeb se konal 8. I. t. r. ve 14 hod. ve Vitčicích.

Poděkování

Dovolujeme si touto cestou poděkovati správě voj. posádky v Zatci, zvláště pp. plk. Briximu a kpt. Zábranskému za vydatnou pomoc a pochopení při pohřbu našeho drahého zesnulého

JOSEFA ŽIDLICKÉHO
a velitelství vojenské posádky v Chomutově za hudbu, jejíž členové věnovali na toto část své vánoční dovolené. Děkujeme také panu přednostovi poštovního úřadu a všem jeho kolegům pošťákům, kteří se účastnili pohřbu. Děkujeme Čs. obci legionářské za vyslání delegace.

Děkujeme také pánům: Duškovi, který se rozloučil se zesnulým za KPVC, Mikovi, za poštovní úřad a Radovi, za ČSL a všem známým i neznámým, který přišli doprovodit našeho drahého zesnulého na poslední cestě.
Rodina.

Josef Dombrovský, nar. 16. V. 1928 v Kupičově na Volyni, padl dne 20. XII. 1944 na Slovensku u Ladimírové.

Vzpomínají rodiče a sestru

Hlídkka volyňských záložníků

Evolutione tankové techniky

Dle ruských pramenů zpracoval E. Cile.

Američané vyrobili ve válce tanky zvláštní konstrukce M-3L a M-3. Konstrukční chyby (M-3sr), slabý pancír a slabá výzbroj (M-3L) způsobily, že tyto typy tanků se dále nevyráběly.

Základním tankem americké armády

v době války byl tank M4-A2 (Generál Cherman), příbuzný v základních vlastnostech tanků T-34. V dokonalosti výzbroje a síle pancíře byl nucen M4-A2 ustoupiti tanku T-34.

Nové tanky američanů T-26 (Generál

Pershing) a také T-29 a T-30 jsou novodobé typy tanků. Evoluce bojových základních vlastností zahraničních tanků ve válce se vyvíjela ze zvláště harmonického souladu pancíře, rychlosti a výzbroje, které tolik charakterizuje sovětské tanky, v první řadě T-34 a také IS.

Technika obrněných a tankových jednotek je jedna z nejpřednějších druhů zbraní. V době první světové války válčící státy vyrobily asi 10.000 tanků.

V druhé světové válce množství obrněných vozů a tanků stoupl do ohromné výše. Bylo vyrobeno 125.000 tanků, samostatných děl 70—75 tisíc, obrněných transportérů více než 100.000. Počet obrněných aut je počítán na desetitisíce (bez sovětského svazu).

Poněvadž základní vlastnosti bojových operací tankových jednotek je manévr a průlom, v plné míře se osvědčily tanky manévru (střední tanky) a tanky průlomu (těžké tanky).

V letech 1940—41 byly základními typy tanky lehké a v malém počtu tanky střední, tedy bez těžkých tanků. Na sklonku této války situace se v jádru změnila. V roce 1944—1946 mezi středními a těžkými tanky v jednotlivých státech byla následující proporce: střední od 55—80%, těžké od 20—25%. Lehké tanky v konci této války prakticky „vymřely“. Ve skupině speciálních tanků byly nejvíce rozšířené typy těchto tanků: Oběžné tanky s plamenomety, tanky mostové, tanky pro rozminování „Tralstiky“ avia-desantní a velitelské.

(Dokončení příště)

Různé zprávy

U našich krajanů v Horšovském Týně

120—150 volyňských reemigrantů se sešlo v malém sále nejlepšího a největšího hotelu v Horšovském Týně „Šumava“, aby založili odbočku SCV pro okres horšovskotýnský. 120—150 párů zvědavých očí dívalo se směrem k předsednickému stolu, za nímž seděl předseda okresu předsedající schůzi br. Sulženko, zapisovatel br. Kazilovský a dva delegáti ÚV SCV, br. Kazda a já.

Od stolu letěla slova řečníků. Br. Sulženko — iniciátor této schůze — srdečně uvítal hosty a přítomné, stručnými slovy načrtnul situaci, v níž se nacházejí na Horšovskotýnsku naši krajané a zdůraznil potřeby založení odbočky SCV. Přítomný předseda ONV pozdravil velmi teple v reemigrantech potomky těch Čechů, kteří před lety byli nuceni opustit tyto země a v cizině hledati nové domovy. Poukázal dále na spravedlnost dějin, které potomkům těchto exulantů umožnili návrat do jejich původních domovů, do domov jejich dědů. Myšlenku založit v okrese odbočku velmi vítá, chápe a uznává nutnost její existence. Potom bratr Kazda a později i já pozdravili jsme sjezd jménem ÚV SCV.

Br. Kazda vzpomněl na naše první kroky v osvobozené vlasti, na průběh našeho osídlování, na naše počáteční obtíže a na to, jaký kus práce bylo třeba vykonati, než došlo k reemigraci rodin vojáků a civilních reemigrantů. Nabádal dále k snášenlivosti, spolu-

práci s místním obyvatelstvem na znovuvýstavbě naší vlasti.

Já jsem promluvil o nutnosti založení odbočky SCV a o jejích úkolech.

A potom to začalo. Na naše hlavy, lépe řečeno uši, sypali se otázky. Předseda ONV, br. Kazda a já byli jsme zasypani otázkami o všem možném. Dlouho jsme mluvili, odpovídali, dávali pokyny, rady a informace. Když jsme nestačili my, odpovídali jeden druhému, ti zkušenější těm méně zkušeným. Otázky, informace a pokyny střídaly vzpomínky na zemi, odkud jsme přišli, a její lid, na společný život v této zemi, na válku, kterou jsme prožili. Počáteční oficiální tón a prostředí se změnilo na jakési teplé a domácí, tváře se usmívaly, oči zářily.

Mám dojem, že tato schůze dala mnohým nové síly k zápasům s potížemi v budování nového života a domovů ve staré vlasti, naučila mnohé, jak tyto potíže zdořovatí anebo obházet. Zdálo se mi, že naši krajané v domácím a srdečném prostředí okřáli a obohatili se zkušenostmi v uplatňování svých zákonitých požadavků a nároků. Když jsem tak poslouchal stesky o těch jejich starostech a bolestech a tu výměnu zkušeností, když jsem viděl jak se začátku starostlivé tváře se postupně rozjasňovali, nabyli jsem pevného přesvědčení, že podobné schůze našich krajanů jsou pro ně nutné a nezbytné.

Rozloučili se s námi naši krajané velmi srdečně a prosili nás, abychom na ně nezapomněli, abychom je častěji navštěvovali a abychom jim pomáhali.

A já jim to slíbil.

A. N.

Volyňský Čech z Argentiny se vrátil do vlasti. Před třemi měsíci vrátil se po dvacetiletém pobytu v Argentině do vlasti br. Václav Balibar se svým otcem Janem a matkou Annou. Usadil se nyní v Soběsukách, p. Zabolivky, na zem. usedlosti. Přišel k nám do redakce a my mu položili několik otázek:

Jak jste byl dlouho v cizině?

Byl jsem v Argentině dvacet let. Když jsem vyjžděl z Nového Teremna, bylo mi 11 let. Po měsíční cestě usadili jsme se v Misiones u řeky Parana mezi Brazílií a Paraguai. Měli jsme hospodářství, kde jsme pěstovali pomeranče, bavlnu, kukuřici, tabák, olejník atd.

Byl jste v cizině spokojen?

Že bych byl spokojen, to nemohu říci. Z jedné diktatury odešel jsem do druhé. Stále mě to táhlo domů a proto jsem se i s otcem a matkou vrátil.

Jak je mnoho krajanů z Volyně v Argentině?

Četli jste v posledním čísle min. ročníku VS o Misiones. Většina krajanů z okolí pochází z Volyně a o své děti, aby nezapomněly mateřštinu, starají se dobře.

Co vzkážete volyňským krajanům? Vzkazují jim, že jsme zde spokojeni a že doma jest krajíc chleba, třeba suchý, milejší, než v cizině tlustý a namažaný.

Družstvo pěstitelů chmele v Zatici z. s. s. o. r. bude konati mimořádnou valnou hromadu v sobotu dne 31. ledna 1948 o 9. hodině ránní v sále hotelu Zlatý anděl v Zatici (náměstí). Na pořadu je zejména změna stanov a volby členů představenstva a dozorců rady. Nesejde-li se v ustanovenou hodinu aspoň třetina delegátů, koná se v týž den a v téže místnosti o 1 hodinu později druhá valná hromada a usnáší se pravoplatně o všech předmětech na pořad daných, bez ohledu na počet přítomných.

Vladislav Stehlik - jednatel,
Bohuslav Podolka - předseda.

Jednota Československé obce legionářské v Zatici oznamuje svým členům, že valná hromada bude se konati dne 29. února 1948 v hotelu Stalingrad v Zatici. Bližší podrobnosti budou ještě včas oznámeny.

Blažim. Volyňští krajané v Blažimě uspořádají v sobotu dne 31. ledna 1948 v sále p. Hejla I. ples volyňských Čechů. Začátek ve 20 hod., hudba volyňská z Chomutova. Všechny krajany z okolí upřímně zveme.

Zpravodajství Studentských domovů volyňské mládeže v Zatici

Pololetí. Většinou dopadne dobře, jen málo bude těch, kteří pololetní klasifikaci očekávají se strachem. Stejně však pro všechny jest pobídkou k vytrvalejší ještě práci studijní. Pro naše studenty jak z Domovů, tak z celého volyňského bratrstva, naskytá se první příležitost ještě zdvojnásobit své úsilí, aby dobré jméno volyňského studenta nebylo poskvřeno.

Studentské domovy volyňské mládeže v Zatici děkují pražské odbočce za dar 1.000 Kčs. — Casopis Pozdrav, vycházející měsíčně, vyjde v těchto dnech. — Život se slibně rozvíjí. Knihovna čítající 300 svazků půjčuje 2krát týdně. — Maminkou se v Domovech stala opravdová matka chovanců pí Svárovská, která, jak již bylo oznámeno, ujala se mateřské stránky. Dozor má prof. Kubík, který v Domovech bydlí. Shromáždění samosprávy dne 16. ledna 1948 ujalo se s br. Duškem organizování volyňského plesu.

Poděkování. Správa Školního domova mládeže OPM v Zatici jakož i chovanci jmenovaného domova děkují velmi srdečně Městské odborné škole pro ženská povolání v Praze II, U Půjčovny 7 a zejména pí ředitelce Anežce Holanové za krásné dárky, věnované nám k vánocům 1947. Panenky, zvířátka a ostatní hračky nám způsobily nesmírnou radost. Ceníme si je velmi, neboť víme, že je vyrobily žákyně vašeho ústavu a byly nám věnovány z upřímné lásky. Srdečně zdravíme a děkujeme.

Chovanci a správa
Školního domova OPM, Zatec.

Oživme si vzpomínky na maškarní plesy na Volyni

To byly vždy doby, na které se každý těšil.

Shánění masek, tajnost, aby nikdo nevěděl, a večer na samém plesu to překvapení. „Kam spěcháte, krásná masko? — Poznal jsem vás. — Prosim řekněte alespoň jedno slovo,“ tak nějak se nejčastěji vede konverzace na plesu. Cikánka hádá z ruky i z karet, šašek, — ten si ze všeho dělá legraci, španělka kouzlí úsměvy; nu, každý hraje roli své masky. Po odmaskování to někdy bývá ještě veselejší. Pamätujeme se na zábavné případy v Hulči a jiných obcích. Bývalo to veselé. Namluvil si někdo děvče, a on se z něho vyklubal pán. Manžel místo s manželkou se celý večer bavil s někým neznámým. „Jistě jsem ji poznal,“ tvrdí svému kamarádu. Nu, a pak? — Byl to někdo jiný.

Nejlépe, i když člověk je si zcela jist, že někoho poznal, není radno se masce svěřovat s intimními záležitostmi, ono to může přece jen někdy zklamat.

Pozná-li někdo někoho, nechá si to pro sebe, ti druzí ať poznávají také. Masko má velké právo, že si chodí pro tančící sama. Neodmítejte ani tu nepřijemnou masku, nevíte, kdo to je! Pod krásnou maskou se někdy skrývá překvapení, a pod ošklivou zase krásná tvářička. A proto: „Masko, jste krásná — i když nevím, kdo jste.“ V.

Poslední pokyny k II. plesu Svazu Čechů z Volyně

Nezapomeňte na masky! Půjčovna v divadle v Zatici zapůjčí vám levně tu nejkrásnější masku. Postarejte se, aby masek bylo co nejvíce a zábava s nimi co nejsrdčejší. Jinak jste vítáni v úboru, jaký máte.

Ministr zahraničí volyňskému plesu. Z příkazu pana ministra zahraničních věcí děkuji Vám za pozvání na II. ples volyňských Čechů. Pan ministr velmi lituje, že pro neodkladné předchozí závazky Váš ples nemůže navštívit a prosí, abyste všem volyňským Čechům vyřídili jeho pozdrav. S projevem dokonale úcty:

osobní tajemník ministra zahraničí.

Pozvánky, které jsou číslovány a mají dole text: „Tato pozvánka se vymění u pokladny za řádnou vstupenku,“ platí jako vstupenka. Pozvánky bez tohoto textu jsou jen pozvánkami a neplatí jako placená vstupenka.

Poděkování. Vol. Češi osídlení na okr. Olomouc tímto děkují bývalému styč. důst. p. mjr. Stiborovi za jeho ochotnou a obětavou práci, kterou konal pro všechny vol. Čechy osídlené ve zmíněném okrese. Po celou dobu plnění své funkce styč. důst. při ONV v Olomouci hájil naše zájmy spravedlivě a vytrvale. Stěžkým srdcem se s ním loučíme a doporučujeme vol. Čechům osídleným v okr. Lanškroun a M. Třebové, kam nyní odchází jako styč. důst., aby jim byl vítán jako dobrý obhájce zaslužených práv volyňských Čechů, aby v něho měli důvěru a obraceli se k němu se svými těžkostmi bez obav a jistě budou spokojeni jako my na Olomoucku.

Poděkování. Josef a Anna Pospíšilovi zaslali nám peníze s poznámkou: „K uctění památky nezapomenutelné Lidušky pro chudé děti Domova školní mládeže v Zatici, kde naše zesnulá dceruška bydlela, věnujeme 600 Kčs.“ Děkujeme za krásný dar a ujišťujeme, že památku Lidušky navždy zachováme.

Správa a chovanci
Školního domova OPM, Zatec.

Braff!

Před časem jsem začal připravovat památní album všech vojinů armády gen. Svobody osídlených v okrese podbořanském. Jelikož však nastaly velké potíže z nedostatku filmů, byl jsem nucen na krátkou dobu upustit od tohoto.

Nyní opět prosím všechny vojáky na okrese podbořanském, aby mně usnadnili tuto věc a sami si dali zhotovit fotky (nejlépe 6×9) a příležitostně mně je i s vypsáním tiskopisem, jež jsem rozeslal po všech vesnicích, přinesli.

Jen tak, s pomocí vás všech, bude mi možno knihu vydati.

Bude to památní album jak pro nás, tak i pro naše potomky.

Těším se, že mi to v krátké době všichni doručíte a zůstávám Váš

A. Špatenka,

Podbořany, ul. 7. listopadu 380.

Malý OZNAMOVATEL

DOPORUČUJEME: Advokát JUDr. Josef Vlášek, obhájce ve věcech trestních a soudní tlumočnick jazyka českého, ruského, ukrajinského, polského, francouzského a německého, Sušice, Jungmannova 82/1, telefon č. 382.

Petr Konstantin nechť se ihned vrátí na svou usedlost v Kamenné Horce, okr. Mor. Třebová, a hlásí se u styč. důst. u ONV a OKMZ mjr. Stibora. Neuposlechne-li této výzvy, bude zmíněná usedlost přidělena jinému vol. Čechu.

HLEDÁME

Jaroslav Štrouchala z Moštěnic hledá dcera Helena Tlustá, Maššov 169, okr. Podbořany.

Jaroslav Čurda z Ozeran Českých, nyní bytem v obci Maššov č. 169,

okres Podbořany, hledá svého nevlastního bratra Vlad. Hábu v Argentině. Kdo byste jej znali, upozorněte jej laskavě na toto oznámení.

Apolinérie Koutná ze Sokolova od Zitomíru, nyní bytem v Tachově, Na stráni čp. 653, prosí svého švagra Josefa Bartoně z Bykovky od Zitomíru, aby se ohlásil.

Nechť ihned oznámí Svazu Čechů z Volyně, pí Černé své místo osídlení p. Josef Froněk.

Emilie Augustová, Zatec, nám. dr. E. Beneše 155, hledá svou dceru Annu Vitkovskou, která byla zavlčena do Německa. Jako zajatec se zdržovala ve francouzské zóně a je nyní neznámá. Prosím o zprávy.

Nechť ihned oznámí ČsOL v Rožďalovicích svou písnou adresu p. Jansanský z Eisendorfu na Horšovskotýnsku.

Anna Miliněvská, bytem v Popovicích č. 25, okr. Teplá hledá svého synovce Vladimíra Horbačka, nar. 30. XI. 1925 v Krošně České, okr. Zitomír, který byl příslušníkem čs. zahr. armády ze SSSR.

Marie Štěpánková, Dolní Nezly č. 17, p. Ploskovice u Litoměřic hledá otce Antonína Novohradského z obce Bělohruška, okr. Vrba na Volyni.

Hledá se **Anna Kotovičová,** poslední bytem kol. Dombrava, rayon Demidovka na Volyni. Nechť se ohlásí, nebo kdo by o ni něco věděl, nechť to sdělí na adresu: Jana Majerová, Nová ves čp. 64, pošta Chrastava u Liberce.

Hledá se **Václav Kulich,** rodem z Kupičova na Volyni, který byl 19. XI. 1944 raněn pod Nižním Komarníkem na Slovensku a odvezen snad do ruské nemocnice v Krošně a o dalším otci není známo. Kdo by o něm něco věděl, nechť laskavě sdělí na adresu: Josef Kulich, Maššov čp. 118, okres Podbořany.

Václav Moravec, Bezděkov čp. 7, pošta Toužim, okres Teplá, hledá svého bratra Oldřicha Moravce, rodem a poslední bytem Michalovka na Vol.

Josef Linha, nar. v Lucku, poslední bytem Krupi u Lucka na Volyni, nechť se ohlásí na adresu Vladimír Barta, Lukov čp. 4, pošta Bilina (rodem z Semidub u Dubna na Volyni).

Antonín Ajksner, rodem z obce Lipiny u Lucka, bytem nyní obec Břvany, pošta Počeradý, okres Zatec, hledá Marii Vohralíkovou, rodem z Bujarky a poslední bytem v Rovně. Nechť se ohlásí na shora uvedenou adresu.

Hledá se **Josef Martínek,** nar. 1911 v Novosilkách na Volyni, který odjel v r. 1929 do Argentiny a po válce nedává o sobě vědět, a bratr Ladislav Martínek, nar. 1918 v Novosilkách, který narukoval do RA 3. V. 1941 a je nezvěstný. Prosíme, kdo by o nich něco věděl, oznámit na adresu: Václav Martínek, Hrušovany nad Jev. čp. 23.

Hledá se v Argentině **Emil a Marie Řehakovi;** nechť podají svou písnou adresu Antonínu Ludvíkovi z Volyně, bytem Vrbka čp. 30, pošta Postoloprty, okres Zatec, ČSR.

Ve všech finančních záležitostech obraťte se s důvěrou na

OKRESNÍ ZÁLOŽNU HOSPODÁŘSKOU V ŽATCI

Náměstí Dr. Edvarda Beneše 9 — Telefon 658

Všestranná služba venkovu i městu —
Všechny druhy zeměděl. úvěrů — Úvěry novoosídlencům — Bezplat. fin. a daň. porady

Družstvo

BUDOUCNOST

v Rakovníku

se svými prodejny v celém kraji v roce 1947 dobře sloužila našim krajanům a úspěšně bojovalo proti drahotě

Stejně tak bude tomu v roce 1948

Vyrovnejte nedoplatky za r. 1947
Předplatte na r. 1948
Kčs 150.—

Stvrzenky přiloženy v č. 1
Přispějte na studentské domovy
volyňské mládeže v Žatci

Prvotřídní pán. holičství a dám. kadeřnictví

Václav Pichrt Žatec, Stalinova tř. 7/23
(dříve budova ONV)

- Trvalá, párová a elektrická ondulace -

Výroba cementového zboží, prodej vápna, cementu, řeziva, stavebních hmot, uhlí a palivového dříví

JÍŘÍ DOLEŽAL

ÚŠTĚK

U NÁDRAŽÍ

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný zástupce listu redaktor Jaroslav Chudoba. Red. a admin.: Žatec, nám. dr. E. Beneše 155, tel. 550. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon čís. 374. — Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. JA-Gre-2372-OB. Dohledací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1948 je 150 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.